

Andra former av musik tycks ha en annan livskraft och överlever i århundraden. Musiken upplevs av ett stort antal människor som allmängiltig, talar till en långt över de historiska tidsavstånden. Tonsättarna har uppenbarligen lyckats uttrycka ett innehåll som svarar mot ett känslomässigt och allmänmänniskt behov, och en musikalisk form som står över den rådande tidsandan då verket komponerades.

Det är naturligtvis en truism att påpeka att det levande elementet i musiken kan uppfattas mycket olika av skilda lyssnare och vad som konstituerar dessa kvaliteter. Mozart är uppenbarligen en tonsättare som för många talar över den historiska tiden och förmedlar ett levande innehåll även till dagens publik. Personligen tycker jag dock att hans musik är trist och livlös.

Jag tror att även i framtiden kommer det levande elementet i musiken vara lika viktigt som nu. Det kommer säkerligen att finnas musikanter även år 2002. Men om musiken når mig från estraden, genom inspelningar eller via internet det kvittar för mig.

(troligtvis som en inledning till någon konferens)

Jag reagerar alltid med en viss misstänksamhet när uttrycket "Levande Musik" är på tapeten. När begreppet "Levande Musik" började lanseras i större skala var det väl i samband med att Rikskonserter skulle bildas någon gång på 60-talet. Man ville värna om den "Levande Musiken" så man då, men det var knappast i Carl Nielsens anda och mening som uttrycket användes utan snarare i ett arbetsmarknadspolitiskt syfte - nämligen att skapa fler arbetstillfällen för musikanter.

För mig och många andra - tror jag - som är mer intresserade av konstformen MUSIK än vilka som står på podiet som interpret blir begreppet "Levande Musik" i den meningen rätt ointressant. Man skulle rätt och slätt kunna ersätta det med ordet "Estrad-musik", men det låter ju inte så tjuvigt och i Sverige gillar vi som bekant allsköns eufumismer.

I mitt fall och mina kollegers inom EAM-området får dessutom begreppet "Levande Musik" också lätt en pejorativ innebörd. "Levande Musik" innebär ju enligt denna tolkning att det enda kriteriet som behöver uppfyllas är att musiken framförs av synliga musikanter på en estrad. EAM som vanligtvis produceras och framförs utan musikanter måste då enligt detta synsätt vara en "död" musikform. Man kan alltså på detta sätt hux flux dödförklara en hel konstform.

Jag tror dock inte att vi har samlats här idag för att diskutera triviala arbetsmarknadsprognoser inför 2000-talet. Det måste finnas mer djupgående aspekter på begreppet "Levande Musik", andra innebörder och betydelser.

För mig står begreppet "Levande Musik" för något som berör mig känslomässigt, intellektuellt, som känns angeläget över det musikbrus som numera ständigt omger en. En musik som talar till mig som människa här och nu.

Musik har säkerligen olika långa livscyklar. En typ av musik kan upplevas som särskilt angelägen i ett visst tidsläge, fångar tidsandan på ett intensivt och direkt sätt. Sådan musik kan ofta få ett kort liv och när samhällssituationen förändras så har den spelat ut sin roll. Annan musik tycks leva med traditionen. Man upplever just kontinuiteten som en levande process, att musiken överförs från generation till generation. Man känner sig starkt delaktig i denna överföringsmekanism.